

וסל ואן־וייק:

**„הכרה או לא —
זוהי עצמאות!“**

סירטו של צפל ישורון זוג נשוי נבחר על־ידי מועצת הסרט הישראלי להשתתף בתחרות על פרס האוסקר. לסרט הזר הטוב ביותר. התחרות תערך בלוס־אנג'לס ב־1984. גם אם הסרט לא יקבל את הפרס הנכסף, עדיין קיימת העובדה שבעיני המועצה הישראלית זוג נשוי הוא הסרט הטוב ביותר שנעשה השנה בארץ. שאלתי את מירי פביאן, כוכבת הסרט, האם לפי דעתה, הסרט נבחר בגלל שהוא באמת הטוב ביותר או בגלל שהוא אחד הסרטים היחידים שנעשו באחרונה בארץ ושעוסק בבעיה כלל־עולמית כמו חיי נישואין.

בעיני זה הסרט הכי טוב שנעשה כאן השנה, זה שהוא עוסק בבעיה כללית ומדבר לכל צירוף של שני אנשים נשואים, כמונו, לא מפריע, אלא רק עוזר.

● האם לפני שהסרט יישלח לתחרות הוא יעבור איזו שהיא עריכה, שינוי או קיצור?

איין לי מושג. אני אפילו לא ידעתי שהוא עומד לאיזה מיבחן. לא אומרים לי כלום. אני בסך הכל שחקנית.

● מה תעשי עם פתאום יודיעו לך שנבחרת לשחקנית הזרה הטובה ביותר?

קודם כל אני אתעלף ואחריכך אני אחכה לראות אם יגלו אותי גם בארץ. אני כבר רואה את עצמי עומדת על איזו במה ואומרת „תודה רבה לזה ולזה ולזה.“ תכתבי בבקשה שזה כצחוק. היחיד שמגיע לו תודה זה צפל, שבחר בי לתפקיד.

● מה אמר לך צפל למשמע הדיעצה המשמחת?

הוא עוד לא טילפן אלי. אבל עכשיו, כשאת שואלת אותי, אני חושבת שאולי בעצם אני צריכה לטלפן אליו. טוב, אז תודה ותיסגרי את הטלפון, אני הולכת לטלפן לצפל.

צבי וילדר:

**„נייר הנראה כמו צ'ק
לא זורקים לזבל!“**

אחת ההצלחות הגדולות של מערכת הבחירות למועצות המקומיות, היתה בחירתו של מאיר ניצן לראשות עיריית ראשון־לציון. לפני חצי שנה היה האיש אנונימי לגמרי והיום הוא קיבל 54 אחוז מקולות הבוחרים שבחרו בו אישית וגם יותר מ־50 אחוז קולות למועצה. איך עושים את זה? את התשובה יכול היה לתת לי רק איש הפירסום של מאיר ניצן, צבי וילדר.

כשמאיר ניצן נבחר להיות מועמד המערך לבחירות לראשות עיריית ראשון, ידיד קרוב של שנינו הביא אותנו אלי. ישבנו וחשבנו איך מתחילים, והגענו למסקנה שמה שטוב לאמריקאים בתחום הפירסום, טוב גם עבורנו. החלטתי לנצל את ההופעה המרשימה שלו, את עברו הצבאי כתת־אלוף, את הקסם האישי של האיש.

התחלנו לעבוד קשה מאוד. היינו קמים ב־5 בבוקר ומתחילים לטייל. עד הצהריים טיילנו ברחובות, פגשנו אנשים, הצגתי את מאיר ניצן לפני תושבי ראשון וכל אחד שרצה לדבר ולשאול שאלות זכה בתשובות. אחרי הצהריים עברנו פשוט מדירה לדירה, מבית לבית, רופקים ברלת, מחכים להזמנה ונכנסים לכמה רקות.

● זה לא מה שעושים כולם?

כן, אבל לא בעקשנות כמו שלנו. חוץ מהביקורים, שמנו לב לפרטים. ידענו שבין מאות הנדירות המחולקים לתושבים בענייני המועמדים, לא ישימו לב לעוד נייר רגיל, יורקו אותו לאשפה. אז הדפסנו נייר שנראה כמו צ'ק, ועליו הפרטים האישיים של מאיר ניצן ונייר שנראה כמו צ'ק לא זורקים מייד, קודם קוראים מה כתוב עליו.

הכנו קסטת וידיאו של 10 רקות על האיש. על עברו, על אשתו, על בנותיו ונכדותיו. על מה שהוא רוצה לעשות בשביל העיר שלו. כשהיינו באים לחוגי בית, קודם כל הראנו את הקסטת וזה הסך המזון זמן של הכרות. אחריכך שאלו שאלות, קיבלו תשובות, והמשכנו הלאה. בגלל הקסטת היינו מספיקים לעשות ארבעה־חמישה חוגי בית בערב אחד. עוד דבר שעשינו, הוא לחלק את העיר ראשון לתישעה רובעים ולמנות סנטור אחראי לרובע המסוים הזה. חילקנו תמונות של הסנטורים לאנשי הרובע ומס' הטלפון של הסנטור. כל אורח יכול היה לטלפן אליו הביתה ולדבר. בימי ראשון פתחנו את ביתו הפרטי של מאיר ניצן בפני תושבי ראשון. כל אחד יכול היה לבוא ולהביא את הבעיה שלו.

● השיטות מעניינות. אבל אם מול השיטות האלה היה עומד טדי קולק, למשל, במקום גיבשטיין, האם זה היה עוזר?

זה נכון שאישינו של גיבשטיין תרמה להצלחה של מאיר ניצן. אבל היו עוד ארבעה מועמדים מלבד גיבשטיין. בכל מיקרה, בחירתו של איש שהיה אנונימי כמה חודשים לפני הבחירות, היא הצלחה גדולה מאוד מבחינתי.

● כמה עלה לו מסע הפירסום הזה?

אני בטוח, שאם תשאלו אותו הוא יגיד לך שזה עלה לו פחות מאשר זה שווה.

אייל גושן:

**„במיגרש־החניה אין
מקום אפילו לטוסטוס!“**

כבר זמן רב שהאוניברסיטות בארץ נמצאות במצב כספי חמור ביותר. בימים אלו התחילו לדבר על העלאת שכר הלימוד במוסדות האקדמיים ל־1000 דולר לשנה. הסטודנטים כבר מאיימים בפעולות מחאה ואפילו שר־החינוך לא „משתגע“ מהרעיון. יחד עם זאת יש אנשים החושבים שזה צעד בלתי נמנע ורק הוא יחזיק את האוניברסיטות מעל המים. שאלתי את אייל גושן, סטודנט לפסיכולוגיה שנה ב', מה הוא חושב על זה.

מבחינה אישית תהיה לי בעיה חמורה. אני לומד היום 26 שעות בשבוע ולא נשאר הרבה זמן לעבוד. מצאתי לעצמי עבודה שמספיקה לי בדוחק לקיום ועכשיו הדוחק הזה יהיה עוד יותר בדוחק.

יחד עם זאת אני חושב שהעלאת שכר־הלימוד הוא נכון. רי להעיק מבט במיגרש החנייה של האוניברסיטה ולראות שאין מקום אפילו לטוסטוס. מרוע המדינה צריכה לסבסד לימודים של סטודנט, המחזיק מכונית משנת 1984?

● ומה עם אלה שלא מחזיקים מכונית שנת 84?

צריך, כמוכן, לחזק את הנושא של המילגות לסטודנטים שבאמת אינם יכולים לשלם, שרם חלק לא גדול. האחרים שילכו לעבוד. אנחנו ילדים של ארץ עניה, אין מה לעשות. אפשר לעבוד קשה בקיץ ולחסוך את הכסף ואפשר גם להתחיל את הלימודים באוניברסיטה שנה יותר מאוחר, כשיש לך כבר קצת חסכונות. נכון שזה לא קל, אבל צריך להתמודד עם הבעיה. אני אתמודד ברצון, כי לפי רעתי זה חלק מתהליך כללי שצריך לקרות היום במשק, שהפרט צריך לוותר בחלק מתחומי חייו לטובת המשק הישראלי.

● אתה חושב שהעלאת שכר־הלימוד בצורה דראסטיית בליכך תמנע מסטודנטים מסויימים ללמוד?

בפירוש לא. מי שבאמת רוצה ללמוד ימשיך ללמוד גם אם חייו יהיו קצת יותר קשים.